

Hier op Sint Pieter

Dit ben ik niet, dit ben ik niet. Chloë Boshoven-Dumoulin, binnenkort alleen nog Dumoulin, kon niet anders dan deze zin in gedachten herhalen terwijl ze het lichaam van haar schoonvader de laatste meters van het tuinhok naar de Maas sleepte. Hij was loodzwaar. Zo oneindig veel zwaarder dan ze voor mogelijk had gehouden. Wouts Van Bommels met de blauwe veters staken onder het opgerolde zeil uit. Ze moest hem zijwaarts op de kade zien te krijgen en dan uit het zeil laten rollen. De tranen trokken een waas voor haar ogen. Er was nu geen tijd voor verdriet. Ze moest handelen. Snel. Met al haar kracht trok ze het lichaam een stukje verder naar de waterkant, voor het eerst van haar leven blij dat daar geen reling was en dankbaar voor de vroege duisternis van februari.

‘Lukt het een beetje?’

Chloë verstijfde. Een jonge man sloeg haar van een afstandje gade. Hij droeg gerafelde vingerloze handschoenen en had een deken om zich heengeslagen. Vast een van de zwervers die zich regelmatig ophiielden in het parkje tegenover haar huis.

‘Ga weg.’

‘Omdat jij het zegt?’

‘Dit ben ik niet.’

‘Aha. Aangenaam. Ik ben dit ook niet.’

De zwerver opende zijn deken, zodat hij leek op een grote vleermuis. Hij boog diep voor haar. Hoe kon hij zich zo amuseren op het meest afschuwelijke moment van Chloë’s leven?

‘Ga weg.’

‘Ik help je wel een handje.’

‘Blijf daar!’

Maar de zwerver stond al naast haar en trok het grondzeil verder naar de kade.

‘Nu eruit laten rollen.’

‘O, God.’

‘Was wel een *bad guy*, hoop ik?’

‘Hij was de goedheid zelve.’

Haar stem klonk gebroken.

‘Dus dan ben jij de duivel?’

De plons die daarop volgde zou haar nog vele nachten uit haar slaap houden. Nu kon ze niet meer terug. Haar schoonvader lag dood in de Maas dankzij haar. Ze gaf over. Chloë zag hoe

haar braaksel via het grondzeil het water van de rivier in druppelde. Snel pakte ze het zeil bij elkaar en stak ze het fietspad over om bij haar tuin te komen.

‘Ik heet Lex trouwens.’

‘Wij kennen elkaar niet. We hebben elkaar nooit gezien.’

‘O ja, wij zijn dit niet. *Whatever*. Graag gedaan, bitch!’

De jongeman verdween in het donker over het pad langs de koude zwarte rivier, waarin Wout nu lag. Chloë rilde. Ze sloot het tuinhek af en reed de zitmaaier terug onder de overkapping. De carnavalsmuziek uit de verte leek te bonken in haar lichaam. Haar hart pompte op de maat van de muziek, te snel, te hard. Eenmaal binnen was het stil.

‘Zo moet het zijn gegaan. Hij is vast uitgegleden met zijn fiets en daardoor de Maas in gevallen. Dat kan gemakkelijk op dit stukje van de kade, zo zonder reling en met de gladheid van de afgelopen week. Er zijn die dag meer mensen onderuit gegaan. Misschien wilde hij Richard bezoeken of was hij aan het dwalen. Hij kwam de afgelopen weken wel vaker bij me langs, op zoek naar zijn zoon. Door zijn alzheimer vergeet hij telkens dat mijn ex hier niet meer woont. We zijn natuurlijk ook nog maar sinds kort uit elkaar.’

Chloë herhaalde het verhaal in verschillende versies voor de spiegel totdat het geloofwaardig klonk. Misschien was er geen enkele aanleiding voor de politie om haar te ondervragen, zolang die Lex zijn mond hield tenminste. Hoelang zou het duren voordat Wout werd gevonden? Zonk een lichaam naar de bodem of bleef het drijven? Waarom wist ze dit soort dingen niet? Dat leerde je niet als ergotherapeut. Ze durfde niet op internet te zoeken naar ontbindingstijd of drijftijd van een lichaam, bang om sporen achter te laten. Sporen. Ze moest de tuin gaan opruimen, het grondzeil schoonspuiten. De zwarte knuppel had ze al met een doekje met Glorix afgenomen en terug in de meterkast gelegd. Gelukkig had de val geen bloedige wond veroorzaakt en was het niet vreemd om haar schoonvaders DNA op haar kleding te hebben, maar je wist maar nooit welke details je konden verraden. Zo ging het tenminste bij de meeste Netflix-series die ze had gekeken, samen met Richard op de bank, een fleecedekentje om haar heen, haar hoofd op zijn schouder. De avonden waren zo veel leger sinds januari. Met een zaklamp kamde ze de tuin uit, op zoek naar kleine dingen, zoals een muntje, een bonnetje, een handschoen. De wielen van de grasmaaier hadden diepe sporen in het zompige gazon getrokken. Bijna had ze de fiets over het hoofd gezien die tegen het tuinhuis stond, nonchalant wachtend op de man die hem daar had geparkeerd. Moest ze die ook in het water gooien? Bij de gedachte aan de plons die het zou veroorzaken voelde ze haar

maagzuur al omhoog komen. Ze reed de fiets het tuinhuis in. Morgen zou ze hem naar de stort brengen.

Chloë douchte zich die avond vier keer, maar ze bleef onophoudelijk zweten en trillen.

Telkens dacht ze weer iemand te horen morrelen bij de achterdeur. Had haar schoonvader die avond maar gewoon zoals altijd bij de voordeur aangebeld. Ze zag weer voor zich hoe hij achteroverviel na de klap op zijn hoofd, ze zag zijn grauwe gezicht op de grasmatten, ze zag zijn lichaam meedeinen op het zeil toen ze dat aan de zitmaaier had bevestigd en van de achterdeur naar het tuinhek had gesleept. Ze zag zijn lichaam het water raken.

De bel leek door haar hele wezen te trillen, een resonantie die het twintigvoudige was van wat ze aan kon. Net als eerder vanavond hoorde ze Richards stem in haar hoofd. 'Niet opendoen als je alleen bent.' Sinds ze in haar eentje in het veel te grote huis op Sint Pieter woonde, was ze hyperalert geweest. Bang. Ze beefde over haar hele lijf. Kwamen ze haar nu al halen? Ze keek door het spionnetje. Het was die zwerver. Ze maakte zich klein. De bel bleef doordringend klinken door de hoge hal.

'Ik weet dat je thuis bent! Maak open!'

Chloë zat als bevroren tegen de voordeur aan. Ze moest denken aan de gipsafdruk van een van de slachtoffers van Pompeï, gevangen in het moment waarop de vulkaan uitbarstte. Ze wenste nu bedolven te worden onder meters as en puin en pas na eeuwen te worden gevonden, gehurkt, met haar handen voor haar gezicht, zich tot het laatste moment tevergeefs beschermend tegen het geweld.

'Maak open, bitch!'

Chloë opende de deur op een kier. Er zat een kettinkje op het slot. Het gaf een bonkend geluid toen Lex tegen de deur duwde.

'Stop! Stil.'

'Ben je bang dat je chique buurtjes uit hun villa's komen en horen wie je werkelijk bent?'

'Hou je mond.'

Ze haalde de ketting van het haakje en trok Lex naar binnen.

'Wat wil je?'

'Ik kan jaren de bak in draaien voor wat wij hebben gedaan.'

Lex leek dwars door haar heen te kijken. Zijn stem klonk gejaagd.

'Het was een ongeluk.'

'Een lijk in de Maas dumpen. Noem je dat een ongeluk? Als ik niet zo high was geweest, had ik je daar echt niet bij geholpen. *What was I thinking?*'

Hij liep nerveus heen en weer door de hal.

‘Het spijt me.’

‘Daar koop ik niks voor. Ik ben verdomme medeplichtig aan moord.’

‘Het was een ongeluk.’

‘Vijfentwintigduizend euro.’

‘Wat?’

‘Vijfentwintigduizend.’

‘Denk je dat ik dat zomaar heb?’

‘Jij bent hier het chique advocatenvrouwtje.’

Hij knikte naar de foto in de hal, waarop Richard met zijn vader in toga voor het kantoor van Boshoven en Boshoven stond.

‘Dat ben ik dus niet meer.’

‘Maar arm ben je ook niet.’

‘Ik heb geen vijfentwintigduizend euro.’

‘Regel het maar. Vannacht kom ik terug.’

‘Niet hier. Nooit meer hier komen alsjeblieft. De kinderen...’

‘Het skatepark onder de Kennedybrug. Om twaalf uur. *Be there.*’

Zijn wijsvinger priemde in de lucht. Daarna draaide hij zich om en verliet hij het huis. Chloë sloot haar ogen. Het idee dat haar schoonvader niet meer leefde kon niet eens ruimte krijgen. Ze moest nu eerst dit probleem oplossen. En morgenmiddag moest ze zo normaal mogelijk de kinderen van de BSO halen. Normaal doen onder deze omstandigheden leek het meest absurde wat ze ooit had gedaan.

Haar brein maakte overuren. Ze kon niet zomaar zo’n groot bedrag opnemen zonder dat Richard het merkte. Ze waren nog niet gescheiden. De banken waren natuurlijk ook gesloten. En het was carnaval. Onredelijk en onmogelijk.

‘Verdomme!’

Chloë schopte tegen de tafel. Wie kon ze bellen om zo veel geld te lenen en met welk verhaal? Van haar ouders hoefde ze niets meer te verwachten en bijna al haar vrienden waren gezamenlijke vrienden van Richard en haar, van wie de meesten zich momenteel afzijdig hielden uit angst om partij te kiezen. Alleen Simone en Milou niet, maar die konden zeker niet zo’n groot bedrag missen.

Ze kon het natuurlijk nog steeds opbiechten aan de politie. Een indringer, zij alleen in de villa, de duisternis, de knuppel, de val, de paniek, de angst om haar kinderen voorgoed kwijt te raken aan haar ex.

‘Doodslag’, hoorde ze de rechter in haar hoofd uitspreken.

Ze trok een fles port open en sloeg snel twee glazen achterover. De rest nam ze mee naar de woonkamer. De speelgoedsoldaatjes van Thieme lagen nog overal door het huis, waardoor het een waar slagveld was geworden. Het kookeiland lag bezaaid met de bakspulletjes van Dahné. Dit was zij. Een moeder die met haar kinderen speelde, koekjes met ze bakte, gezelligheid verkoos boven netheid. Elke minuut met de kinderen was zo veel kostbaarder geworden nu ze die tijd moest delen met Richard. Ze schoof de pizzadozen opzij en plofte neer op de grote hoekbank. Het plonsde in haar hoofd. Ze proostte met de lucht.

‘Lieve Wout, hoe werkt vergeten? Hoe werkt de tijd terugdraaien?’

Chloë schoot overeind van de bank. Natuurlijk! Ze had de sleutel van Wouts huis. En godzijdank was het carnaval. Ze rende de trap op en opende de verkleedkist. Vlug pakte ze er een goudkleurig Venetiaans masker uit en greep ze een zwarte mantel mee. Om middernacht op deze Vastenavond, als zij Lex zou treffen onder de brug, werd op het Vrijthof het Mooswief omlaag gehaald om het feest voor dit jaar te beëindigen. Zij zou op dat uur het contact met de enige getuige van haar daad beëindigen. De autosleutels rammelden al in haar trillende handen, maar ze bedacht zich. Haar rode Mini was te bekend in haar schoonvaders straat. Ze spoedde zich naar de garage om haar fiets te pakken, maar die had nog steeds een lekke band. Een moment aarzelde ze, maar ze besloot die van Wout te nemen. Kon ze die meteen daar achterlaten en vanaf zijn huis aan de Ursulinenweg naar de brug lopen. Chloë fietste zo snel als ze kon naar het ouderlijk huis van Richard. De zwarte mantel wapperde in de koude februariwind. Het was die van Thieme, met twee rode hoorntjes op de capuchon.

Drie keer moest ze de sleutel opnieuw in het slot steken om binnen te kunnen komen. Daar stond ze, gemaskerd, verborgen in haar donkere mantel, een indringer in het huis dat altijd een veilige haven voor haar was geweest. In de hal werd ze overvallen door de warmte die het huis nog steeds uitstraalde. Het donkere, glimmende hout van de lambrisering, de zachte bordeauxrode loper die de oude mozaïekvloer bedekte, de jachttaferelen aan de muur. Ze leken haar te begroeten als vanouds, maar het was niet het moment om zich te wentelen in het verleden. Ze liep direct door naar de antieke secretaire op de slaapkamer van Alina en Wout. Het voelde als een dubbele inbreuk om de slaapkamer te betreden van haar schoonouders, de

een twee maanden geleden, de ander vandaag overleden. Hun gezichten glimlachten naar haar vanaf Alina's nachtkastje. Met een wee gevoel in haar maag opende ze de lades van de secretaire. Wout had zijn horloges opgeborgen in een walnotenhouten box in de verborgen lade van het kastje. Dat was voor Chloë geen geheim, trots als haar schoonvader was op zijn bescheiden horlogecollectie, die hij maar al te graag voor zijn kleinkinderen tevoorschijn haalde. Ze pakte de Rolex die haar het meest kostbaar leek uit de doos. Het was kwart over elf. Ze stopte het horloge onder haar mantel in haar broekzak, keek nog een laatste keer om zich heen of ze geen sporen had achtergelaten en verliet het huis. Wouts fiets stond op de oprit alsof hij nooit was weg geweest.

Onderweg naar de Kennedybrug kwam Chloë nog een paar andere verklede stadsgenoten tegen, maar de meeste feestgangers bevonden zich rondom het Vrijthof om het einde van het carnavalsseizoen bij te wonen. Ze was vaker 's ochtends vroeg onder de brug door gerend tijdens haar hardlooprondes, dan nog een verlaten plek. Ze was niet snel bang. Vandaag was ze dat wel. Ze stond tussen de met graffiti bespoten halfpipes en kon niet stoppen met trillen. De druk in haar hoofd was te groot voor haar schedel, die elk moment uit elkaar leek te kunnen barsten.

Lex leunde tegen een van de pilaren, blijkbaar te dronken om vast op zijn benen te staan.

‘Ga je nu echt de duivel uithangen?’

Chloë haalde het horloge uit haar zak.

‘Cash lukte niet, maar dit is nog meer waard.’

‘Zie je nou wel. *Rich bitch*. Zo moeilijk was het niet.’

Hij greep de Rolex uit haar handen.

‘Wij zien elkaar hierna nooit meer. Je blijft uit mijn buurt. Voorgoed.’

‘Gaan we eisen stellen?’

Lex duwde haar hardhandig met haar rug tegen de pilaar en bracht zijn hoofd dichtbij het hare. Hij rook naar bier en bederf. Nog voordat ze de flits in haar ooghoek als een mes herkende, voelde ze een scherpe pijn op haar keel. Chloë kon geen woord uitbrengen. Ze hield haar adem in. Het mes drukte langzaam in haar vlees.

‘Misschien heb je nog wat meer voor mij.’

‘Niet doen dit.’

‘Mama is een moordenaar, lieve kindjes. Mama is een moordenaar, mama is een moordenaar.’ Hij zong het dreinend, lachend, raakte even uit balans.

‘Nee!’

Chloë duwde de arm van Lex met kracht van zich af. Hij wankelde en viel achterover. Het mes kletterde op het staal van de halfpipe. Chloë pakte het op en hield het op Lex gericht.

‘Nu is het klaar, verdomme. Als jij mij verraadt, dan verraad ik jou.’

Dit was zij niet. Vanochtend zwaaide ze haar kinderen uit, hielp ze de verpleging bij de zorg van een patiënt met ernstig hersenletsel, leidde ze een teambespreking; vanmiddag reed ze naar huis, deed ze boodschappen, kookte ze soep, keek ze een serie. Zij was hier niet, onder dit verlaten viaduct in deze koude nacht. Zij was dit niet, met een mes een zwerver bedreigend die ze zojuist had afgekocht met een gestolen Rolex. Zij was dit niet, die om middernacht als een duivel terug naar Sint Pieter liep om bij binnenkomst de rest van de port in haar keel te gieten.

Ze had zes gemiste oproepen van Richard en een voicemailbericht dat ze hem zo snel mogelijk terug moest bellen. Haar hoofd bonkte. De nachtmerrie was nog niet ten einde. Na deze helse avond zou ze de gifbeker verder moeten leegdrinken en een rouwende Richard te woord moeten staan. Het grote liegen was begonnen.

‘Ze hebben mijn vader gevonden.’

Chloë bevond zich in een centrifuge die zo hard begon te draaien dat ze dacht dat ze uit elkaar getrokken zou worden.

‘Was hij vermist?’

‘Ze hebben hem gevonden in de Maas. Ik vond dat je het moest weten.’

‘Gecondoleerd.’

Haar stem leek van ver weg te komen.

‘Gecondoleerd?’

Chloë liet voor het eerst de tranen over haar wangen stromen zonder ze terug te dringen.

‘Nee, hij ligt in het ziekenhuis. Wel flink onderkoeld en nog buiten bewustzijn, maar hij gaat het redden.’

‘Dat kan niet.’

Chloë tolde steeds harder rond.

‘Sterk hart, hè? Om eerlijk te zijn weet ik niet eens of we daar zo blij om moeten zijn. Je weet wel, met zijn dementie en na mama’s overlijden. Maar dat mag ik misschien niet hardop zeggen.’

Ze hield zich stevig vast aan de bank, bang om flauw te vallen.

‘Maar hoe...’

‘Ik krijg een telefoontje van het ziekenhuis binnen. Ik bel je nog. Hou je goed.’

Ze had zijn pols niet gevoeld. Ze had haar oor niet bij zijn mond gelegd om te horen of hij nog ademde. Ze had geen ambulance gebeld. In haar paniek was ze afgegaan op zijn bewusteloosheid, zijn grauwe kleur, op haar gevoel dat al het leven uit hem was verdwenen. Ze had hem levend begraven in de Maas. Het ijskoude water had hem misschien bij bewustzijn gebracht. Had hij geschreeuwd? Had iemand hem gezien? En haar? Haar gedachten draaiden in de centrifuge mee. Nu ze afgesneden was van Richard, was ze ook afgesneden van de antwoorden op haar vragen. Ze was overgeleverd aan de nacht die aan haar vrat, de nacht die in een waas aan haar voorbij trok. Ze had bloed aan haar handen, maar was dus geen moordenaar. Ze was geen moordenaar. Er kwam ruimte in haar borstkas, alsof er een grote steen vanaf was getild. Tussen het snikken door kon ze met lange halen inademen. De opluchting bracht nog geen slaap. De schuld was te groot.

Het was zes uur toen ze met kloppende slapen van de bank opstond om aan de dag te beginnen. Richard had haar geappt of ze vanochtend met de kinderen naar het ziekenhuis wilde gaan om hun opa te bezoeken op de Medium Care. Zijn vader was weer bij bewustzijn. Hij had zelf een afspraak met de politie, dus kon niet gaan. Chloë slikte. Normaal doen. Zo normaal mogelijk. Een afspraak met de politie was vast routine. Dat was normaal. Ze berichtte hem terug dat het goed was, al schreeuwde alles in haar dat ze bij hem weg moest blijven. Ze had Richard willen vragen hoe het met hem ging, maar hield het zakelijk. Dat ging haar niets meer aan.

Dahné en Thieme liepen achter haar aan door het ziekenhuis. Thieme kletste honderduit over een of andere game die hij bij een vriendje had gespeeld. Chloë was hem dankbaar voor het breken van de spanning die ze nauwelijks onder controle kon houden. Normaal doen, bleef ze als een mantra in haar hoofd opzeggen.

‘Is opa al wakker geworden?’

‘Ja, hij is vanmorgen wakker geworden. Hij is vast blij om jullie te zien.’

Waar ze normaalgesproken hoopte dat Wout een heldere dag zou hebben, hoopte ze nu vurig dat de alzheimer, de klap en de onderkoeling al zijn herinneringen aan gisteren hadden weggevaagd. Binnen enkele minuten zou ze weten wat hij nog wist.

‘Au, mama, je doet me pijn.’

Verschrikt liet ze Dahnés hand los.

‘Sorry. Ik wilde je niet knijpen. Het ging vanzelf. Zoek je mee naar kamernummer B.109?’

Wout had een kamer voor zich alleen. Hij lag te slapen toen ze binnenkwamen, maar sloeg al snel zijn ogen op toen hij de stemmen van zijn kleinkinderen hoorde. Er kwam een glimlach om zijn mond.

‘Dag, jongens.’

‘Godzijdank, je leeft.’

Wout nam Chloë van top tot teen op. Ze hield haar adem in. Hij leek te zoeken naar herinneringen, zocht houvast in haar ogen. De tijd stond even stil.

‘Wie ben jij ook alweer? De moeder?’

‘Ja, ik ben de moeder.’

Ze liep naar hem toe en pakte zijn hand. Haar gezicht begroef ze in het laken.

‘Vergeef me,’ fluisterde ze.

Wout streelde haar lange blonde haren.

‘Je lijkt wel een engel.’

‘Ik heb wat vragen aan de verpleegster. Blijven jullie even bij opa?’

Chloë liep de witte gang in, bijna zwevend van opluchting en van de slapeloze nacht. Aan de deur van de verplegerspost hing een ‘Niet storen’-bordje. Ze draaide zich om en keerde terug. Bij elke kamer keek ze voorzichtig naar binnen of ze toch een verpleegkundige zou kunnen treffen die haar kon bijpraten over Wouts toestand en de omstandigheden waaronder hij was binnengekomen. Ze moest weten wat er volgens hen was gebeurd, of ze de klap op zijn hoofd hadden opgemerkt, of Wout zich nog iets zou kunnen herinneren.

De meeste patiënten lagen in bed te slapen of tv te kijken. Er heerste rust op de afdeling. Ze hoorde alleen het vrolijke geklets van haar zoon een eindje verderop. Een voorzichtige kalmte daalde in haar neer, totdat haar oog viel op een gerafelde vingerloze handschoen op een stoel in kamer B.105.

Zijn ogen waren gesloten. Hij snurkte zachtjes. Een groot verband bedekte zijn middel. Het bloed kwam er doorheen. Zijn gezicht zat vol blauwe plekken en zijn rechteroog was flink gezwollen. De aanblik van Lex in dit ziekenhuisbed, op een steenworp afstand van haar schoonvader, schokte haar meer dan hun ontmoeting van gisteren. Misschien was hij vannacht beroofd van een veel te duur horloge. Hoe kon je normaal doen in zo’n verknipte wereld? Als Lex niet zou praten, zou haar leven weer normaal kunnen worden. Wout was gered, had geen herinneringen aan gisteren. Hoe betrouwbaar was een dakloze junk als het ging om het bewaren van het grootste geheim van haar leven, wat haar het moederschap zou kunnen

kosten? Chloë pakte voorzichtig een kussen van het voeteneinde. Het voelde koel en zacht aan in haar handen. Langzaam liep ze naar het gehavende gezicht van Lex. Ze kon een engel zijn. Of een duivel. Of een moeder.

Dit ben ik niet. De stem in haar hoofd fluisterde de zin steeds zachter en zachter toen ze op haar tenen de kamer verliet.

Hand in hand met haar kinderen liep Chloë Boshoven-Dumoulin, binnenkort alleen nog Dumoulin, het ziekenhuis uit. Het was aswoensdag. De zon scheen.